

om det ærede Medlem fra Odense (Marott), der formentlig kommer ind i Udvalget, virkelig vil arbejde for at naa til en Afgørelse, der er god for Fæsterne, og om han vil frafalde disse Lokketoner, som lyder fra andre Samfundsklasser om Samfundets Ret til Jorden.

Jeg nærer ikke nogen som helst Tvivl om, at Samfundet som Helhed ingen Ret har specielt til Jorden, men da en Udtalelse i den Retning atter er fremkommet her i Tinget — den fremsættes overalt i Landet, men bliver ingenlunde mere rigtig, fordi den bliver gentaget —, er det nu nødvendigt at spørge det ærede Medlem, om han vil frafalde sin Opfattelse, eller han for sig og paa sit Partis Vegne fremtidig opretholder Doktrinen om Samfundets Ret til Jorden. Jeg ved saare vel, at disse Toner ikke er fuldt lydende Malmtoner, men er Bjældeklang, men det er nødvendigt, at Sagen bliver klaret, naar vi staa overfor Løsningen af dette store Spørgsmaal, som vil være til Gavn og Betyggelse for en stor Del af vore Medborgere og særlig for den Stand, det arbejdende Landbrug, som jeg tilhører.

Formanden: Folketingsmanden for Odense Amts 1ste Valgkreds har bedt om Ordet for tredje Gang under denne Behandling. Hvis ingen gør Indsigelse dermed (Ophold), giver jeg det ærede Medlem Ordet.

Marott: Det forekommer mig, at det Spørgsmaal, som det ærede Medlem fra Ærø (Sporon-Fiedler) har rettet til mig paa ret ostentativ Maade, er en Smule naivt. Det ærede Medlem kan vel ikke tænke sig Muligheden af, at jeg skulde staa op her og erklære mig imod, hvad jeg sagde i Lørdags, da jeg hævdede Samfundets Ret til Jorden, at jeg altsaa fra Lørdag til Onsdag skulde skifte Mening og indrømme det ærede Medlem, at jeg havde begaaet en stor Fejltagelse, og at han som stor Godsejer kan være rolig; for Fremtiden skal jeg ikke i mindste Maade søge at beskære ham Retten til den Jord, han besidder. Det ærede Medlem er noget lettroende, hvis han tror, at det kunde lade sig gøre.

Jeg ved ikke, om det ærede Medlem var til Stede i Lørdags her, da vi begyndte paa første Behandling af denne Sag, for det forekommer mig, at det ærede Medlem da under den Forhandling har faaet at høre de Grunde, hvorfor jeg maa hævde Samfundets Ret til Jorden fremfor til no-

get andet, altsaa fremfor til det, som Mennesker har skabt. Jorden er jo ikke skabt af Menneskehænder, og ingen af os er i Stand til at trække et Støvgran fra eller lægge et Støvgran til Jorden. Den er den eneste naturlige Rigdomskilde, vi har. Skal den være forbeholdt et Faatal af Mennesker? Den Teori kan jeg ikke indrømme. Jorden tilhører alle og ingen, som jeg sagde i Lørdags, det er min Mening, og hvis man ikke vil nægte Retten til Livsophold for de Børn, der fødes paa Jorden, kan man heller ikke nægte dem deres Andelsret til Jorden, hvad enten man vil praktisere den ved at give dem et Stykke Jord eller gøre dem delagtige i Jordens Værdier. Man kunde med samme Ret nægte dem Retten til de andre fundamentale Enheder: Lyset og Luften. Saaledes er min Opfattelse. At Ejendomsforholdene til Jorden i Tidernes Løb er blevet, som de er, og som vi ser dem den Dag i Dag, viser, hvor uretfærdig denne Fordeling er. Og naar det ærede Medlem siger, at Jorden skal være en almindelig Handelsvare, kan jeg altsaa ifølge disse Betragtninger ikke indrømme det ærede Medlem Rigtigheden af denne Betragtning. Jorden er noget for sig selv, det er Grundlaget, hvorpaa vi alle skal bo og bygge, og Ejendomsretten til Jorden er ikke analog med Ejendomsretten til alt muligt andet af det, der findes paa Jorden. Det er min Grundbetragtning, og paa Grundlag af dette Syn paa Sagen vil Socialdemokratiet og altsaa ogsaa jeg i Udvalget arbejde paa den foreliggende Sag.

Jeg har en Gang tidligere fremhævet mit Syn paa Fæstespørgsmaalet, jeg gjorde det nylig ganske kort, og jeg gjorde det i Lørdags, og hvis det ærede Medlem saa vil sige: Vor Herre bevares, hvis dette skal blive raadende, lad os saa endelig faa Fæsterne fra at købe deres Jord, for ellers gaar det dem galt i Fremtiden, vil jeg sige, at det maa virkelig blive det ærede Medlems og Fæsternes Sag. Vi kan ikke indrette vor Stilling til et stort Samfundsspørgsmaal af Hensyn til nogle enkelte Mennesker, og der er saa meget mindre Grund til at indrette os paa anden Maade, end vi gør, som vi mener, at den Maade, hvorpaa vi foreslaar, og hvorpaa jeg i Enkeltheder vil foreslaa i Udvalget at ordne denne Sag, vil være fuldt saa betryggende for de nuværende Fæstere og først og fremmest for hele Samfundet som den Maade, hvorpaa det ærede Medlem kan ønske at faa Sagen ordnet. Det er, hvad jeg vil svare.